
KAPITOLA 1

Grace Murphyová stála v hnědém, upnutém svetříku před dveřmi svého domu. Rozhodně nevypadala jako někdo, komu ve volném pokoji sedí ve vlastních výkalech muž a umírá pomalou smrtí. Stahovací pásky, jimiž měl spoutaná zápěstí a také kotníky, se mu zařezávaly do kůže a některé z těch ran už mokvaly. Ale tím si Grace hlavu nelámala. Ani tím mužem. Byl přesně tam, kde být měl. A ona byla obyčejná žena, která právě sledovala, jak se vypasený slimák plazí po staré psí misce stojící hned vedle popelnice na kolečkách. Stála tam, už když se sem nastěhovala, a podle toho, jak vypadala, ještě mnohem déle. Možná že předchozí nájemníci, nebo ti před nimi, měli psa. Nebo to byl jen další z krámů, které nasbírali. Tak či onak, ta miska teď patřila jí a ona pro ni měla dobré využití.

Slimák v noci nebyl v misce sám, soudě dle stříbřitých stop, které v důmyslném vzorečku křížovaly misku, a také dle teček exkrementů nějakých dalších tvorů, kteří však už dávno zmizeli. Zdvořile zamávala na souseda, který právě kráčel po neudržovaném zeleném prostranství, kolem nějž vyrostla obdobně zanedbaná zástavba. Shýbla se pro misku. Zvedla ji

až k obličejí, aby si slimáka pořádně prohlédla. Grace nikdy podobné věci nevadily. Vlastně měla slimáky ráda. Ano, byli slizcí a nechutní. Ale aspoň se nikdy netvářili, že nejsou, a to bylo něco, co ona obdivovala.

„Víš ty co, kamaráde? Klidně zůstaň,“ usmála se na něj a opatrně si ho odnesla dovnitř. Misku a její obsah položila na čistou utěrku na kuchyňské lince. Následně slimáka a všechno další, co v ní bylo, zasypala psími granulemi. Pozor, žádná velká kvalita. Vlastní výrobek obchodního řetězce Aldi. Tři eura za kilo. Byla to výhodná cena, už proto, že Grace žádného psa nevlastnila. Kdyby nějakého měla, krmila by ho jen tím nejlepším. Psi jsou výjimeční. To vědí všichni.

Z kuchyňské skříňky vytáhla odměrku a nasypala do ní čtyři pytlíky prášku. Pak přidala požadované množství vody, všechno to smíchala a zalila tím žrádlo. Poté rozmačkala malinkou pilulku a tou nakonec všechno poprášila, jako by to byl moučkový cukr. Jestli si toho byl vědom, anebo ne, to nevěděla, každopádně už nic nenamítal. Nejspíš mu totiž došlo, že je to jen zbytečné plýtvání drahocennou energií.

Umyla si ruce a jídlo odnesla nahoru do nejmenšího ze tří chladných pokojíků. Misku opatrně položila na zem, protože potřebovala odemknout visací zámek, odsunout obě zástrčky a vejít. Tlumených zvuků, které vydával, si nevšímala. Během posledních několika dnů zeslábl – patrně už se se svou situací smířil. Stejně tak neřešila puch. Pokálel se už tolikrát, že jeho kdysi bílé boxerky se dávno staly jeho nedílnou součástí. Byl to jeden z vedlejších účinků léků, jimiž ho krmila, a vůbec ji to netěšilo. Zato si s potěšením představovala, jak teď asi musí vypadat kůže na jeho zadku. Představovala si otevřené, mokvající rány. Ona představa činila ten smrad o něco snesitelnější.

Pod sebou měl rozprostřený tlustý igelit. Úplně jím zakryla podlahu, aby jí nezničil koberec. V pokoji byla tma, ale to byl záměr. Grace natřela okenice černě. Ne že by sem tímhle oknem mohl někdo vidět, vedlo totiž za dům a poskytovalo výhled na stromy. Ale jeden nikdy neví, kdo by třeba mohl na ty stromy vylézt. V jejich čtvrti bylo možné leccos. Hlavně to však udělala proto, aby byl jeho svět co nejčernější a nejstudenější.

Misku položila na skládací stolek před ním. *Jeho* misku. Z očí už se mu nedalo nic vyčíst. Dřív se ji očima snažil přesvědčit, že je *dobrý člověk*. Později jimi dával najevo, jak moc ji nenávidí. Chvilí jimi žadonil, ale teď v nich bylo mrtvo. Takhle mu to slušelo nejvíc. Stoupla si za něj a vytáhla mu roubík.

„Máš tři minuty,“ pronesla klidně a bez jakékoliv emoce.

Zatímco sklonil hlavu a hlasitě žvýkal, počítala v duchu pozpátku od sto osmdesáti až do nuly. Připadalo jí to jako věčnost, ale jemu, zatímco se ládoval jediným jídlem, které na několik dalších dní uvidí, to určitě muselo připadat mnohem kratší. Očima sklouzla k místu, kde měl zápěstí pevně připoutaná k opěradlu bytelné dřevěné židle. Na černých stahovacích páskách byla zaschlá krev a tu a tam se vzdouvaly jasně patrné bublinky hnisu. Kotníky na tom nebyly o moc lépe, navíc oteklýma nohama stál přímo v páchnoucí kaluži.

„Můžeš si za to sám, to asi víš.“

Přestal jíst a zesláble zavrtil hlavou. Pak se mu roztrásla ramena. Už zase. Může si brečet, jak se mu zlíbí. Jeho slzy z ní nevykřešou ani krapet soucitu.

„Dvě a půl minuty.“

Přestal kousat. Zvuk přežvýkování se smísil s lapáním po dechu a chrochtáním, což by za jiných okolností bylo i docela

vtipné. Brzy se začal dávit. Vždycky to tak dopadlo. Byl docela předvídatelný. Čas uplynul, a tak mu mohla spokojeně odebrat misku. Zvládl sníst jen trošku, ale popráškovanou část svrchu snědl. Na dně zůstala tekutá loužička. Rukou ho chytla za čelo, zvrátila mu hlavu dozadu a misku mu přiložila ke rtům. Zacpala mu nos a do krku mu nalila celý její obsah až do poslední kapky, až se z toho začal znovu dávit, a jak lapal po dechu, měl obličej od rozmočeného psího žrádla. Znovu zvedla roubík. Udělala ho ze starých neprůhledných silonek fialové barvy. Ani se je neobtěžovala vyprat.

„Prrrr... oosím!“

Umlčela jeho protesty a bez jediného slova vyšla s miskou v ruce ven z místnosti.

KAPITOLA 2

Grace si vychutnávala kratičkou cestu do práce skrz jejich čtvrt', zeleň a přes silnici. Na čerstvém vzduchu si vždycky vyčistila hlavu. Vymetla pavouky ze všech koutů, jak se říká, a nachystala se na další den. Pracovala jako hlavní baristka v malé kavárně Jake's. Těšila ji zodpovědnost, která se s tou prací pojila. Ve skutečnosti tam byla něco jako manažerka, jenže takový post by s sebou nesl i zvýšení platu. Už jen z té představy by se Jake osypal, nebo by to s ním šlehlo. Grace to ale nevadilo. O takový post nestála a potřebovala jen tolik peněz, aby poplatila účty a relativně dobře jedla. Navíc ji tahle práce opravdu bavila, a to i díky rutině, která s ní byla spojená.

Jake sám byl taky v pohodě, i když si to tedy nikdo jiný nemyslel. Byl to malý, baculatý chlapík, kterého všichni zákazníci nesnášeli. Moc dobře to věděl, protože většina z nich se mu to nebála říct. A právě to se Grace na téhle části města Cork líbilo: lidé tu říkali, co si opravdu myslí. Jenže i když o tom Jake věděl, stejně to nechápal. Grace se mu to snažila jednou vysvětlit, totiž že lidé nemají rádi, když se na ně někdo povyšuje. Když jim někdo říká *Páni, vy máte ale krásné*

vlasy, zatímco oni se cítí vláčení životem, rozhodně si ke kafi nekoupí croissant navíc. Namísto toho budou mít sto chutí mu jednu ubalit, kopnout ho, možná ho i okrást a dát si kafe jinde. Zareagoval na to nějakou nadávkou, ale nesrozumitelně, protože na to, aby to vyslovil nahlas, byl příliš velký gentleman. Nebo to tehdy přinejmenším tvrdil.

Grace ho však dokázala vidět ve skutečném světle. Pokud zrovna někomu nepodlézal jen proto, aby dostal dodatečnou slevu, byl to pracant, který se ke Grace choval s úctou. Ve městě byly ještě dvě další kavárny Jake's a Heatherhill byla jeho nejméně oblíbená. Proto tu Jake trávil pokud možno minimum času. Spoléhal na to, že Grace na podnik dohlédne, a to pro ni hodně znamenalo. Přicházel každý den po zavíračce, aby vybral tržbu, každý týden jí platil včas a hlavně ji nikdy neotravoval. Takže Jake byl v pohodě.

Stejně jako každé ráno dorazila Grace přesně na osmou, aby otevřela. Na muže u sebe doma dávno zapomněla. Všechno zapnula, přebrala dovážku pečiva a balených sendvičů a pěkně je vystavila. Jake's byla nejčistší kavárna v celém Corku a zásluhu na tom měla právě Grace. Také byla nejspíš nejmenší. Jakmile jste vstoupili dovnitř, k pultu to byly jen dva krůčky. Jakeovi se tam podařilo vměstnat dva malé stolky, ke zdi lavici a pak ještě tři židličky, což bylo vážně impozantní. Celý prostor obvykle zabrala jedna žena. Maggie Hayesová. Každý den to byla jejich první zákaznice a měla ve zvyku se zdržet.

„Tak jak, Gracie, drahoušku?“ zaskřehotala, když se v osm hodin dvacet minut přišourala dveřmi spolu s nákupním vozíkem o dvou kolečkách. Jako pokaždé se jí zasekl ve dveřích a jako pokaždé nebyla bůhvíjak opatrná, aby ho z nich uvolnila.

„Bylo by fajn, kdybyste se někdy pokusila dostat tu věc dovnitř, aniž byste u toho vysadila dveře z pantů, Maggie,“ usmála se Grace na ženu.

Maggie jí odpověděla záchvatem kašle. Taky nic nového pod sluncem. Měla na sobě týž kožich jako vždycky, bez ohledu na počasí. Pravý norek, prozradila jí. No jasně, to jí tvrdil ten chlápek dole v Coal Quay, který jí ho před dvaceti třemi lety prodal za pět liber.

„Jako obyčejně?“

„Víš ty co, Grace, myslím, že se dneska rozšoupnu. Dej mi jedno z těch espress.“

„Espresso? Jste si jistá?“

„Jasně. Přesně takový, jaký pijou boháči ve městě.“ Usmála se. Maggie už chybělo tolik zubů, že když se hodně usmála, bylo jí vidět až do krku. Bylo jí ale přes osmdesát, takže jí to mohlo být ukradené.

„Jak si přejete, Mag. Posadte se a já vám to přinesu.“

Zatímco se Grace dala do přípravy nápoje, o němž věděla, že jí ho Maggie vrátí, jakmile jí ho naservíruje, dorazili další zákazníci. Tři hluční mladíci, kteří měli být na cestě do školy, ale dost možná nebyli. Neznala je jmény, ale čas od času se tu stavili.

„Čaj a kolu, až budete moct,“ houkl na ni jeden z nich ode dveří.

„A taky telefonní číslo,“ křikl rozverně jeho kámoš a okamžitě zacouval ven a z dohledu.

Maggie se rozesmála. „Ty seš mi teda frajer, schovávat se za dveřmi, co? Srabíku jeden!“

Kluci se chechtali, Maggie pokašlávala a Grace se na ně všechny usmívala. Byla hezká a věděla to o sobě. A to byl po většinu jejího života právě ten problém. Už jako malá byla

vyšší než ostatní, hubená, skoro až vyzáblá, od přírody s blond vlasy a výraznými zelenými očima. Teď už jí ale bylo dvacet sedm. Uměla toho využít a uměla se svým vzhledem pracovat, takže si z podobných komentářů, hlavně od kluků, nedělala hlavu. Tedy ne že by Grace měla moc společného s jinými sedmadvacetiletými ženami. Na rozdíl od nich musela vzhledem ke svému životu rychle dospět. Klidně by jí mohlo být sto dvacet sedm. Ale většinu dní si nelámala hlavu ani tím.

„Čtyři pět šest, osm pět tři sedm.“

„To je fakt vaše číslo?“ podivil se kluk s kolou, kterého to zaskočilo. Ještě pořád se smál.

„Zavolej tam a uvidíš.“ Kluk, který se schovával za dveřmi, strčil hlavu dovnitř a ukázal telefon. „Zatraceně, to je policejní stanice Heatherhill.“

„Přesně tak. Zkus mě dál prudit a uvidíš, co se stane.“

„Můžu taky dostat kolu?“ odpověděl bez známky jakéhokoli ostychu. „Nemůžu uvěřit tomu, že jste mě na sebe nechala zavolat poliše. To je teda něco.“

Grace odnesla Maggie espresso a dál laškovala s kluky. Z lednice vytáhla tři lahve koly, věděla, že si ten třetí dá totéž co jeho kamarádi, bez ohledu na to, jestli v půl deváté ráno o kolu stojí, nebo ne.

„Co to ksakru je, Grace?“ ukázala Maggie rozhořčeně na malinký šálek před sebou.

Kluci se ani nesnažili potlačovat smích.

„To je espresso, Maggie.“ Grace postavila lahve koly na pult a začala přelévát klukům čaj do kelímku s sebou. Na Maggiinu odpověď nemusela dlouho čekat.

„Nehodlám platit dvě eura pade za náprstek kočičích chca-nek.“

„Dvě šedesát,“ opravila ji Grace s úsměvem.

„Dvě eura šedesát za tohle?“ Maggie se měla k odchodu. „Kde je pěna nahoře? Kde je moje čokoládová posypka? Pro Kristovy rány, co tady tohleto je?“

„Počkejte minutku, než obsloužím ty kluky, Maggie, a já vám udělám vaše kapučíno.“

„Zatraceně, dej mi jen čaj. Aspoň si budu jistá, co dostanu.“ Grace slyšela, jak se kluci při odchodu ven smějí a po cestě kolem malého nákupního centra se ze všech sil snaží Maggie napodobit. Maggie tu znal každý. Byla to taková místní postavíčka. Takových tu bylo víc, dobrých i špatných.

Kavárna Jake's stála v místě, které ostatní obyvatelé Cor-ku považovali za dost *drsnou* čtvrť. Panovala tu vysoká nezaměstnanost a tak dále, ale Grace se líbilo, že jste dostali přesně to, co jste viděli. Lidi tady kolem toho měli na hrbu dost a neměli čas na nějaké zbytečné šaškování, a tak to obvykle nedělali. Grace to respektovala. Mnohem nebezpečnější byli lidé, kteří nosili obleky, jezdili drahými auty a všichni si jich vážili. Ale tady to tak nebylo. Tady jste viděli nebezpečí na míli daleko, pokud jste tedy věděli, co hledáte. Lidi si tu hleděli svého. Museli se o sebe postarat sami.

Grace nalila do hrnku kapučíno a do dalšího čaj a oboje donesla Maggie. „Jedna nadýchaná káva, a pokud by vám nechutnala, tady máte čaj.“

Maggie obdařila Grace vrásčitým úsměvem a něžně ji štíp-la do tváře. „Jsi moc hodný děvče, Gracie.“ Ze štípnutí se stalo spíš lehounké plesknutí a Grace po něm na tváři zůstal trochu lepkavý pocit.

„Říká se to.“

„Fakt by sis měla promluvit s tím bařtipánem o těch kafích. Ať už je vydává, za co chce, je to pěkněj švindl. Kočičí chcanky,

ktorejma akorát okrádá těžce pracující lidi. Tady nejsme v jižní Francii. Tohle je Cork. Takový věci mu tady neprojdou.“

„Já mu to povím.“

Grace vzhledla a uviděla Mary-Assumptu, která dveřmi dovnitř protlačila růžový, vytuněný kočárek.

Mary-Assumptě bylo devatenáct a byla to další z pravidelných zákaznic kavárny. V kočárku, který podle Grace nebyl vhodný pro novorozence, vezla nové dítě. Ale Grace toho o kočárcích vlastně moc nevěděla, a tak raději mlčela. Muselo se mu ale nechat, že disponoval všemi možnými chrastítky a zvonky, také měl korbičku potišťenou kravičkami a k tomu stejnou dečku. Jak projel dveřmi, ukrojil jim další kousek jejich životnosti. Za kočárkem se batolila holčička, předchozí majitelka zmiňovaného kočárku. Zamyšleně se loudala za matkou a novou sestřičkou. Všechny tři byly navlečené v oblečení značek Nike a Adidas, ale i tak vypadaly zanedbaně. Ostatně jako vždycky.

„Grace, dej nám čaj a pak kolu... chceš kolu, Ello-Mai?“

Ella-Mai se ale právě věnovala něčemu, co sebrala venku ze země.

„Jo, dá si kolu.“

Ella-Mai si v tom okamžiku strčila to, co držela v ruce, do pusy.

„Jak se má naše malá?“ zašvitořila Maggie.

Ella-Mai už *naše malá* nebyla. V pouhých dvou letech o tuhle pozici přišla. Ještě měla staršího bratra, tříletého Willieho. Jejich matka ostatně sama neměla daleko od označení *naše malá*. Otec žádného z dětí se nikdy neukázal. Pokud cítila Mary-Assumpta v tomto ohledu nějakou hořkost, nedávala to nikdy najevo.

„Pojď z té zimy, zlatíčko,“ řekla Maggie a s obtížemi se přesunula na lavici u zdi, aby udělala Mary-Assumptě a jejímu potomstvu místo.

„Noviny!“ zahulákal Peter za Sparu ode dveří, položil na popelnici *The Echo* a *The Examiner* a zase odešel, aniž by vešel do kavárny. Ten člověk byl neustále v jednom kole.

Ella-Mai zvedla noviny *The Echo*, které spadly z popelnice na zem, a soustředěně je začala trhat na kusy. Stránky létaly všude kolem. K nohám Mary-Assumpty dopadla titulní stránkou vzhůru první dvojstrana. Natočila hlavu, aby si přečetla závažně vyhlížející nadpis.

**MANŽELKA POHŘEŠOVANÉHO OBČANA CORKU,
TERRYHO REYNOLDSE, PROSÍ O POMOC S NALEZENÍM SVÉHO
„NEJLEPŠÍHO PŘÍTELE“**

Pod nadpisem byla otištěná velká fotka usmívajícího se zrzavého muže.

Mary-Assumpta se ironicky zasmála. „Holka, ten tvůj nejlepší přítel ti s někým zdrhnul. Prostě tě vyměnil.“

„To teda nevím,“ nesouhlasila Maggie a tvářila se u toho opravdu sklesle. „Od té chvíle, co zmizel, nikdo neplatil jeho kreditkou. Ještě jsem neviděla milenku, která by byla tak blbá, aby za něj ještě platila.“

Mary-Assumpta zvedla, teď už se zájmem, stránku ze země. „Pohřešuje se prý už tři týdny a máš pravdu, Maggie. Za celou tu dobu nedošlo na jeho účtu k žádnému pohybu. Prý šel prostě jen na oběd a nevrátil se. Pracoval jako účetní.“ Na vteřinu se zamyšleně zadívala na Maggie a otevřela u toho kolu. Tu pak podala Elle-Mai, která ji zhltna, jako by na tom závisel její život. „Třeba to byl únos pro peníze,“ navrhl, „jak někoho unesou a pak je donutí, aby jim dali všechny svoje peníze.“

Maggie sice přikývla, ale tvářila se skepticky.

„Buď tohle. Nebo jeho milenka měla chlapa, ten to zjistil a šel si to s tím Reynoldsem vyřídit,“ pokračovala Mary-Assumpta. „Nebo byl třeba gay. A ta jeho žena na to přišla a zabila ho za všechny ty promarněný roky. A teď se tváří do novin jako nevinátka!“

Maggie se zadívala na Grace a povytáhla jedno tužkou vykroužené obočí. „Poslechněte si tady slečnu Marplovou!“

„Takový věci se dějou v jednom kuse, Maggie. Četla jsem o tom na facebooku.“

„Facebook,“ ušklíbla se Maggie. „To říděj roboti. A co ty můžou vědět?“

„A co myslíš ty, Grace? Co za tím je?“ Otočila stránku, takže teď se na Grace usmíval Terry Reynolds.

„Vůbec netuším.“ Grace přešla za pult. „Ale lidi málokdy mizej bez důvodu.“

„To máš pravdu, Grace,“ přikývla Maggie pochmurně, „to máš pravdu.“

„Jo, jen jsem chtěla...“

„Hele, Mary, lidi se ztrácejí v jednom kuse.“ Maggie už chtěla změnit téma. „Některý lidi už toho mají plný zuby a chtějí začít nový život. Tak odejdou. Jiný zas skočej do řeky. Jiný spěj se sekretářkama, jak jsi říkala. Buď se ukáže, anebo se holt neukáže. Ať tak, či onak, mně bude dál celou zimu pršet střechou, ty si upleteš další haranty a čaj nám bude dál vařit naše nechvalně proslulá Grace Murphyová. Jinak řečeno, vůbec nic se nezmění.“

„Proč je Grace nechvalně proslulá?“

Změnila téma. Mise byla úspěšná.

„Tys snad neslyšela o tom troubovi, co sem před třema lety přišel v masce Harryho Pottera s kuchyňským nožem v ruce namísto hůlky?“ Grace postříkala povrchy za pultem sprejem a vyčistila je.

„Byl to její druhej den v práci. Bařtipán tu byl taky, tvářil se, jako by bylo přelejt pytlík čaje horkou vodou něco jako jaderná fyzika, no a pak dorazil ten chlápek. Ukázalo se, že to byl jeden z Burkeovejch. Každopádně tu začal máchat tím nožem a že chce prachy. Teda nevím, co přesně měl za lubem. To nás chtěl jako položit na stůl a nasekat na kostičky? Nebo o co mu vlastně šlo?“

„No a co se stalo?“

„Gracie obešla pult, jako by mu chtěla něco donést. No a v setině vteřiny najednou držela ten jeho nůž ona a přirazila pana Harryho Pottera ke zdi.“

„No neke! A co bylo dál?“

„Začal bulet, tak jsem přešla ulici a došla pro jeho mámu. Jake si našel na tohle místo superstar a od té doby to tu nikdo nevykradl.“

„Grace, sakra, ty jsi mi teda tichá voda. Ale ne nadarmo se říká: tichá voda břehy mele.“

„Prostě štěstí, Mary-Assumpto.“

„Hmmm. To jsem jednou četla na facebooku, že ženská je schopná zvednout auto plný lidí, kdyby pod ním bylo zaklíněný děcko.“

Mary-Assumpta změnila téma.

„A tím chceš říct co? Že Jake byl její dítě?“

„Ale ne, Maggie. Jen tím chci říct, že vy všichni jste pro ni tehdy byli jako děti. Chránila vás. Ženskéj instinkt. Tak to prostě máme.“

„Nech mě hádat, facebook?“

„Jsi na facebooku, Maggie?“ Mary-Assumpta popadla telefon a začala na něm něco hledat.

„Co bys tak řekla, drahoušku?“

„A co ty, Grace?“

„Já ne.“

„Vždyť jsi ještě mladá. Neměla bys tam bejt?“

„Já ho na nic nepotřebuju. Každý ráno, poledne a večer mi povíš, co tam bylo.“

„Ale můžeš se tam seznámit. S chlapama. Mohlo by z toho něco kápnout.“

„A ty bys už kapat neměla,“ zachichotala se Maggie.

Ella-Mai čím dál tím víc zlobila. „Uvažuju, že si nechám podvázat vaječníky,“ prohlásila Mary-Assumpta a zadívala se na dítě. Jako by chápala, co její matka říká, se Ella-Mai vrhla na zem a začala se šíleně vztekat. Mary-Assumpta obrátila oči v sloup a vstala. „Tohle dělá v jednom kuse. Vůbec netuším, co s ní je. Jestli nemá ADHD nebo něco na ten způsob.“

„Já bych to spíš viděla na DSK,“ navrhla Maggie.

Mary-Assumptu to zjevně zaujalo, protože se v očekávání, že jí to vysvětlí, na Maggie otočila. Znovu si sedla. „DSK, Maggie? Co to je? Zní to jako nějaký hnusnej hmyz?“

„Dítě Sjetý Kolou.“

Mary-Assumpta opět obrátila oči v sloup a vstala. Popadla Ellu-Mai, postavila ji na nohy a pak s velkým úsilím vyšla se vzpouzejícím se dítětem ven. Pokud měla být Grace upřímná, byla docela ráda, že vypadly. Nevadilo jí si poklábosit, ale když se to táhlo, dělalo jí to už problém. Hlavně jí vadili lidé, kteří nevěděli, kdy přestat. Lidé, kteří když nedostali odpověď, brali to jako pobídnutí k dalším otázkám. Grace měla Mary-Assumptu ráda, ale všeho s mírou.

Za Maggie ale byla ráda. Fungovala jako takový ochranný štít – odrážela hlavní nápor lidí, a navíc ji to podle všeho bavilo. Ale někdy se na ni Maggie divně dívala. Byl to takový ten upřený pohled ve chvíli, kdy si myslela, že se Grace nedívá,

což ji znepokojovalo. Jenže i Grace se často dívala na lidi, jako by o nich něco věděla. Něco, o čem nechtěli, aby se vědělo. Jako by snad tahle praštěná babka v norkovi za pět euro viděla některým lidem do duše. Jenže kdyby Maggie viděla Grace do duše, rozhodně by u ní netrávila dny. Netrávila by tolik času ve společnosti někoho, jako je Grace Murphyová, a kdyby ano, co by to pak o ní samé vypovídalo?